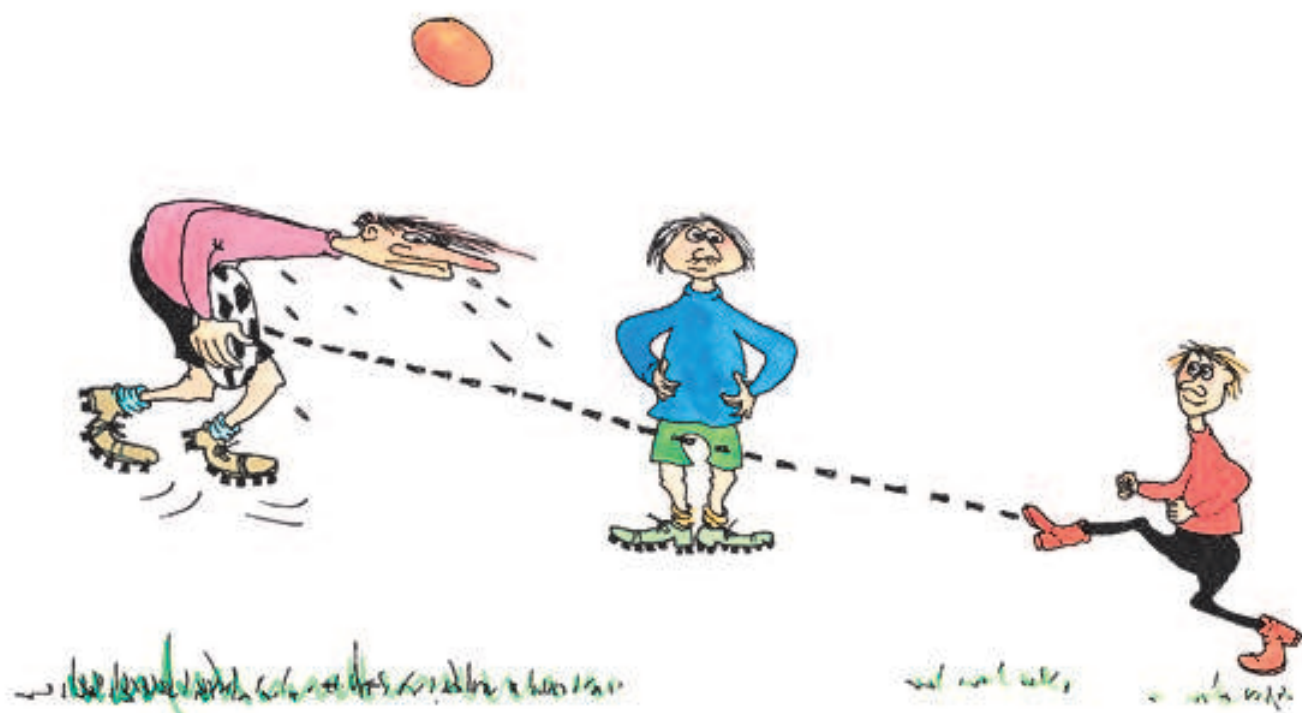

Ole Lund Kirkegaard

KUMMI-TARZAN

Taani keelest tõlkinud Arvo Alas

Originaali tiitel:
Ole Lund Kirkegaard
Gyldendal, Kopenhaagen 1975

Toimetanud
Kujundanud Villu Koskaru

Esmatrükk eesti keeles: Eesti Raamat, 1990
Käesolev trükk on uuesti toimetatud ja ilmub eesti keeles esimest korda
värviliste illustratsioonidega

Tekst ja pildid © Ole Lund Kirkegaard & Gyldendal, Copenhagen 1975.
Published by agreement with Gyldendal Group Agency.
Tõlge eesti keelde © Arvo Alas ja Tänapäev, 2015

ISBN 978-9949-27-728-5

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

www.tnp.ee

1. osa

Selles raamatus jutustatakse poisist, keda kutsuti Kummi-Tarzaniks.

Aga tema õige nimi see ei olnud.

Tema õige nimi oli *Ivan Olsen*.

Niisugune nägi ta välja.

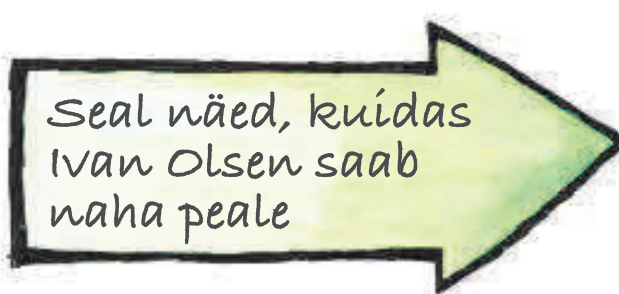

Nagu näha, ei olnud Ivan Olsen kuigi suurt kasvu.

Pigem oli ta väikesevõitu ja kleenuke – ja võib-olla mitte eriti ilus.

Suuri muskleid tal ei olnud ja ta ei suutnud kellelegi kolki anda.

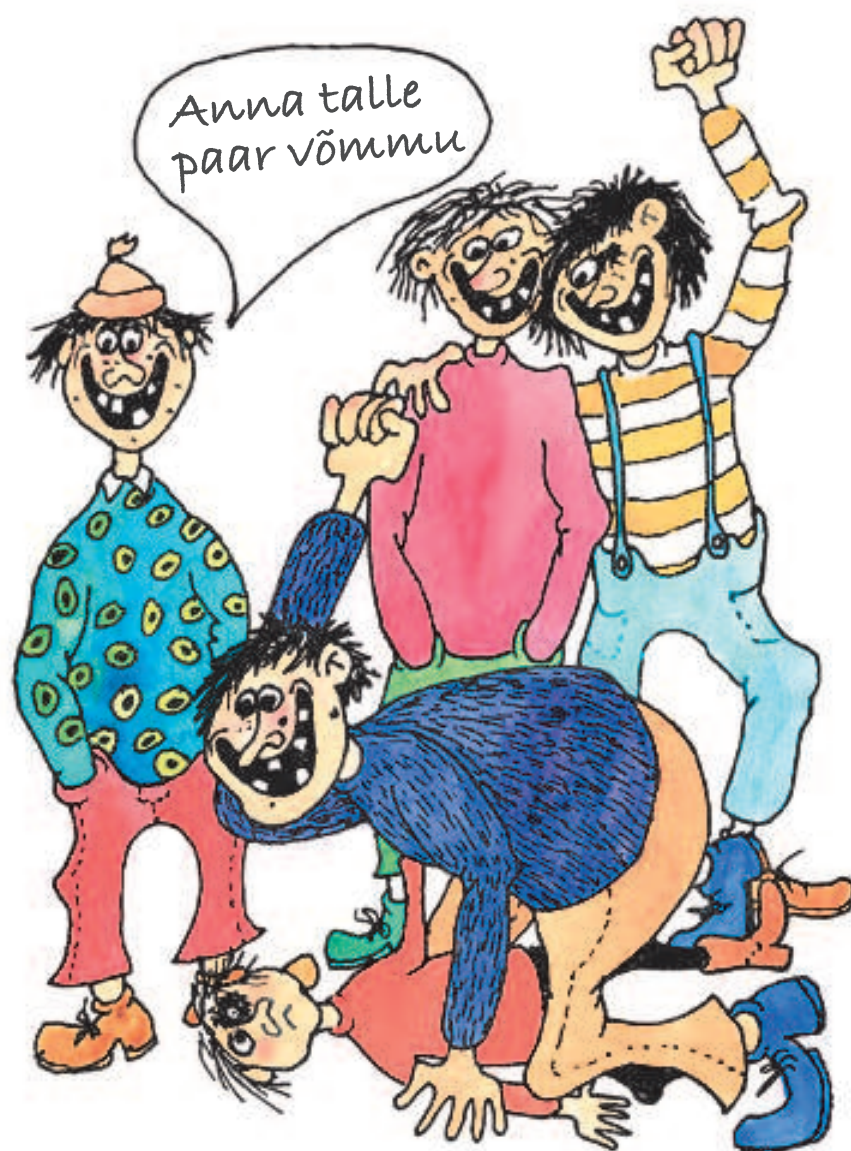
Ja sellepärast sai Ivan Olsen ise iga päev tubli nahatäie.

Seal näed, kuidas
Ivan Olsen saab
naha peale

See kõlab üpris naljakalt – et Ivan Olsen sai tubli nahatäie.

Aga tegelikult ei olnud see üldse naljakas.
Vähemalt mitte Ivan Olseni jaoks.

Mõnikord valati talle ka vett püksi ja vahetevahel pandi ta kooli kempsu kinni.

Selleski polnud Ivan Olseni jaoks midagi naljakat.

Kõige hullemad olid suured poisid.

„Noh, Ivanike,” ütlesid nad teda juustest ja kõrvust tirides. „Noh, kas vaatame täna sinu musklid ka üle?”

„Jätke mind rahule!” hüüdis Ivan Olsen suuri poisse koolikotiga eemale tõrjudes. „Mul pole mingeid muskleid, teate ju küll.”

„Häh-häh, Ivanike,” ütlesid suured poisid ja ilkusid naerda. „Vaata su musklid sellegipoolest üle.”

Ja nad sikutasid Ivani varrukad üles ning uurisid tema kõhnu valgeid käsivarsi.

„Häh-häh,” ütlesid nad, kui nad natuke aega tema käsivarsi olid uurinud. „Einoh, sul on õigus, kulla Ivan. Sinu musklid pole põrmugi suuremad kui linnusitt.”

Ja nad ilkusid jälle naerda ning valasid talle vett püksi – niisama naljaviluks – ühes kooli kempsus, kus õpetaja pealt ei näinud.

Suured poisid – kellel oli tohutu palju jõudu, kui nad kambas olid – tõstsid Ivani üles ja hoidsid tema tagumikku külmaveekraani all, nii et vesi voolas talle püksi ja sealt edasi kummikutesse.

Niiviisi said Ivan Olseni püksid ja kummikud läbimärjaks.

Siin valatakse Ivan Olsenile kooli kempus vett püksi.

Kõige hullem oli püksimärjutamine talvel, sest siis külmus vesi pükstes jääks, kui Ivan koolist koju läks.

Püksid muutusid kõvaks ja kangeks nagu papp – ja Ivan pidi hane kombel minema paterdama.

„Hähähää!” naersid suured poisid jämeda käriseva häälega. „Hähää, näete nüüd! Ivan Olsen on püksi teinud.”

Siin need suured poisid irvitavadki.

„Jääge vait!” hüüdis Ivan.
Aga suured poisid ei jäänud vait.
Nad irvitasid veelgi valjemini ja nende naer kostis umbes nii, nagu oleks neil liivapaber kurgus.

„Ivan!” hüüdsid nad. „Oled ikka üks paras põrsas küll, ah? Mis sa arvad, mida su ema nüüd ütleb?”

Ivan Olseni ema ei öelnud suurt midagi.

Kui Ivan märgade pükstega koju tuli, vangutas ta ainult pead ja riputas püksid vannituppa nõöri peale kuivama.

Ivan Olseni ema arvates oli see püksimärjutamine üks suur sigadus.

„See veega jantimine läheb juba varsti liiale,” pomises ta pükse nõörile riputades. „Läheb juba liiale jah...”

Ivan Olseni ema ei öelnud suurt midagi, aga seevastu Ivani isal härra Olsenil oli nii mõndagi öelda. Tema hakkas otsekohe pragama.

„Mis!” hüüdis ta. „Kas sul on juba jälle püksid märjaks tehtud?”

„Jah...” ütles Ivan.

Siin virutab Ivan Olseni isa – härra Olsen – rusikaga vastu lauda.

„No mis see siis olgu!” hüüdis isa ja virutas rusikaga vastu lauda, nii et tema kohvitass õhku kerkis. „Sa pead õppima vastu andma, poiss. Sinust peab ükskord ometi mees saama!”

„Missugune see mees siis on?” küsis Ivan.

„Mees!” hüüdis isa. „Mees on see, kes suudab teistele naha peale anda.”

„Mina küll ei suuda,” ütles Ivan. „Ma ei suuda mitte kellelegi naha peale anda.”

„Muidugi!” hüüdis isa. „Sina ei suuda mitte kui midagi, poiss. Oled ikka üks nannipunn küll!”

„Nojah...” ütles Ivan Olsen. „Küllap vist.”

„Oeh!” ohkas isa ja tõusis oma toolilt vaevaliselt püsti. „Mida ma vaene mees küll teinud olen, et mulle säärane nannipunn pojaks on antud?”

„Kust mina seda tean,” ütles Ivan Olsen.

Sellisel kombel õppis Ivan Olsen nii mõndagi.

Koolis õppis ta seda, kuidas vett püksi lastakse ja küünistatakse – ja kodus õppis ta isalt, et poiss peab olema mees ja teistele naha peale andma.

Muidu ollakse nannipunn.

Nii et nüüd sa mõistad – alati polnud sugugi kerge olla Ivan Olsen.